

Emil Barchański

Emil Piotr Barchański (ur. 6 czerwca 1965 r. w Warszawie, zm. 3 czerwca 1982 r. tamże) – 13 grudnia 1981 r. – po wprowadzeniu stanu wojennego zaczął prowadzić działalność konspiracyjną w grupie „Piłsudczycy”.

10 lutego 1982 r. wziął udział w akcji przeciwko pomnikowi Feliksa Dzierżyńskiego, polegającej na oblaniu pomnika czerwoną farbą i obrzuceniu koktajlami Mołotowa. 3 marca 1982 r. zatrzymany przez Służbę Bezpieczeństwa. Po aresztowaniu był bity i zmuszany do składania fałszywych zeznań. Na jednej z rozpraw zeznał: „Ci panowie, kiedy biją, nie przedstawiają się, ale jestem gotów w każdej chwili ich rozpoznać”.

Wziął udział w manifestacjach patriotycznych 3, 9 i 13 maja 1982 r. 3 czerwca 1982 r. pojechał na plażę nad Wisłą, gdzie zaginął. Według relacji matki: Emil „...nie znosił wody, miał hydrofobię. Rok wcześniej, w czasie wakacji na Wybrzeżu, ani razu nie wszedł do morza. Nigdy nie chodził na basen.”

Po dwóch dniach, 5 czerwca 1982 r., na dzień przed jego 17. urodzinami, odnaleziono jego zwłoki przy pięćsetnym kilometrze Wisły. 16 czerwca 1982 r. odbył się pogrzeb Emila Barchańskiego na cmentarzu Bródnowskim (kwatera 46 F VI 20).

Uważany za najmłodszą ofiarę stanu wojennego.

Pośmiertnie odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Okoliczności śmierci Emila Barchańskiego stały się osnową filmu dokumentalnego w reżyserii Ryszarda Romanowskiego *Wyszedłem po słońce...* z 1996 r. oraz dramatu Małgorzaty Imielskiej *Sprawa Emila B.*